

Om iets te beleven moet je kijken naar de film.

In de film kan alles. Van de meest gekke situaties tot de meest tragische gebeurtenissen, het kan allemaal. En toch overtreft het dagelijks leven dikwijls de film.

Toen een pint 13 frank kostte, en je er ook nog enkele mocht drinken, voordat je een boete kreeg wegens openbare dronkenschap, leefde onze maatschappij veel meer met elkaar. Iedereen had massa's vrienden of vriendinnen. Men zat samen aan de bar en babbelde over alles en nog wat.

Hier speelde men kaart tot 24:30 en om 24:30 stopte iedereen, want dan bestormde men de bar en begon het feest. Een veertigtal kaarters en vaste klanten gingen alle zorgen van de week vergeten. Ik draaide wat plaatjes zoals dat in die tijd gebruikelijk was. En na tien minuten was iedereen aan het dansen. Nachtlawaai? Welnee, de halve Ridder Dessainlaan zat hier mee te vieren. Dus wie ging er protesteren?

Ik heb het wel eens meegemaakt dat een oudere heer de voordeur opende en riep of het echt niet wat stiller kon. Wat hij niet wist was dat zijn twintigjarige dochter aan de bar zat en deze repliceerde gevat: "Zeg papa, ben je jouw tijd vergeten." "Mag ik ook eens wat plezier maken?" Wat kun je dan nog doen als ouder. Meevieren uiteraard.

Van de straffe verhalen, die echt gebeurd zijn en waarvan ik angstvallig alle namen verzwijg kan het volgende wel meetellen...

Een wat oudere dame zit aan de bar en heeft een beetje relatieproblemen. Ze is vooraan in de zeventig. Haar relatie zwiert met een jongedame over de dansvloer en zij wreekt zich door bier en jonge jenever te drinken. Haar sacoché van Delvaux staat op de toog naast haar. Van zenuwen gaat haar gouden aansteker en dito sigarettendoos van de sacoché op het aanrecht en weerom in de sacoché en dit gaat maar door. Ik, als cafébaas doe alsof dit allemaal normaal is. Haar veel jongere gezelschapsmeisje tracht het verhaal in goede banen te leiden, maar het is een maat voor niets. Plots wil de oude vrouw naar toilet. "Oei," zegt ze, "mijn sacoché gaat mee hoor, en ik pak nog een sigaret." Ze opent haar sacoché bukt zich en kotst in het dure luxe artikel. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is sluit ze het spul en vertrekt naar het toilet. "Even wat opfrissen," zegt ze.

Nadat ze terug is en haar lief nog altijd aan het aanpappen is met de jongere jeugd, plaatst ze zwierig haar Delvaux op de grond naast haar barkruk en roept: "Voor mij een pint en een witteke." En dit gaat zo door tot vier uur in de morgen.

De dame heeft een druk bedrijf en er wordt ook 's nachts gewerkt met een tiental personen. Haar woonst is in het bedrijf. Zo voelt ze zich veilig. In haar slaapkamer hangt een koord met alarm aan het bed voor in geval.

Haar begeleidster brengt haar naar huis als de fles Bols leeg is. Maar madame loopt nog zo recht als wat. Thuis in de firma valt ze op haar bed in slaap. Haar begeleidster heeft de kotszak van Delvaux op het nachttafeltje gezet.

Rond vijf uur in de morgen hoort de lady gestommel. In het licht van de schemerlamp ziet ze een gedaante die aan het wriemelen is om de sacoché open te krijgen. Maar Delvaux is een goed merk en dat gaat gelukkig niet zomaar open. Madame veert recht, grijpt de lampadaire en mept die op de kop van de inbreker. Ze roept daarbij en tiert dat het een lust is. "Gij, krapuul wat zit jij in mijn slaapkamer te doen, Godverdomme klootzak, Hier zie, als ge denkt dat ik mij niet kan verweren." Ze slaat daarbij wild in het rond met haar lantaarn. Op het bureel wat verderop hoort men dat de bazin wordt overvallen en men snelt ter hulp. De dief maakt zich uit de voeten. De bedienden stellen vast dat hun bazin met het schuim op de lippen en wilde haren in haar doorkijk- onderhemd nou niet echt een voorbeeld van sensuele verschijning is, maar uit respect voor de verrimpelde ouderdom luisteren ze naar het verwarde verhaal over een dief en klootzak die haar Delvaux wou stelen. Men belt de politie, het bedrijf is allang afgesloten, de dief kan niet meer weg. Vier overvalwagens met loeiende sirenes komen ter hulp. De dienaars van de wet bemannen in een mum van tijd het gebouw en doorzoeken alles. Al gauw vatten ze een jonge kerel die zich had verstopt in een kast. Ze sleuren de man de slaapkamer in om hem te confronteren met madame. En ja, het is hem. Een officier vraagt of hij op het bed mag komen zitten om een verslag te schrijven. "Hoe is uw naam mevrouw?" en mag ik vragen in het belang van het onderzoek hoe oud u bent. Madame is nog niet half bekomen van de fles Bols en tiert. Snotneus, dat gaat u niks aan. Ik heb niet ingebroken he, die klootzak daar wel." De officier valt bijna flauw van de alcohol reuk. "Ok, goed, wat is er hier zoal gestolen dan?" "Ja, hij zat in mijn sacoché, daar zit mijn diamanten ring in van mijn eerste huwelijk en die doe ik 's nachts altijd uit. En mijn gouden aansteker, ja en nog van alles he." "Goed mevrouw we zullen eens kijken." Hij gebaart naar een agent om de inhoud van de sacoché uit te spreiden op het nachttafeltje. De agent opent de knip en valt bijna flauw van de stank. Hewel, zegt de officier ik zei op het nachttafeltje. "Patron, doe dat maar zelf." De rest laat zich raden.

De dief werd de volgende dag vrijgelaten.

De officier kwam later in de zaak voor bijkomende inlichtingen. Ik vroeg "Die gast is toch op heterdaad betrapt?" "Ja, maar er was niks gestolen." "Ja, maar inbreken in een slaapkamer van een zeventigjarige alleenwonende dame dan?" "Na ons bezoek ter plaatse kan ik me niet voorstellen dat die jonge gast andere bedoelingen had dan poging tot diefstal." "Aanslag op de eerbaarheid? Die madame ziet er 100 uit nietwaar. Moest er meer aan de hand geweest zijn dan had die gast zeker het schemerlampje uitgedaan, denk ik. We hebben nog wel een dokter moeten halen naar het bureau om de klootzak te hechten. Drie serieuze kappen in zijn kop en op zijn arm een blauwe plek om u tegen te zeggen.

Dat mens heeft zich kranig verweerd." "En wilt ge wat weten. Die kerel had in zijn broek gedaan. "Maar na de stank van de sacoché viel dat nog mee." "Bij de politie werken... zeg ik. Het is erg afwisselend he."

De officier vertelt: "Op het bureel hebben we een agente gevonden die met plastieken handschoenen de handtas heeft omgekiept, ze heeft alles onder water gezet en reuk in de kamer gespoten." "Ik zeg: dat lijkt meer iets voor een gespecialiseerde kuisfirma." "Inderdaad, soms bellen we die."

Voor mijn verslag: "Kunt u mij zeggen wat die vrouw hier heeft gedronken." Als integere cafébaas dacht ik, ik zal de zaak maar halveren dan komt het wel goed. Ik zeg "een halve fles Bols en veertien pinten Maes." De officier vraagt: "Nee, jong, serieus nu." "Och, het kunnen er ook zeven geweest zijn en een kwart fles Bols." De Officier antwoordt. "Dat klinkt al beter." "Ok, wat moet ik betalen."

Niets meneer, u bent aan het werk, ik reken alleen in de vrije tijd van de klanten...

Wegens de verjaring van de feiten durf ik nu het relaas publiceren. Je moet altijd voorzichtig zijn, zij mijn moeder.

Na navraag bij Delvaux dienen hun handtassen niet om in te kotsen...Of agenten dergelijke situaties nog meemaken heb ik niet kunnen achterhalen.

Sam

